

høre fra flere ærede Medlemmer — det var jo vel endogsaa alle de, der udtalte sig, og som ikke vare Medlemmer af Udvalget, at de i væsentlige Punkter kunde tiltræde det Standpunkt, som jeg havde indtaget i Betænkningen. Det er dette, som har foranlediget mig til nu at stille Endringsforslag dels i Forbindelse med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Tang), dels alene, om hvilke sidste jeg som sagt ikke har havt Veilighed til at konferere med det ærede Medlem for Svendborg, for at se dog i det Mindste i Hovedprinciperne at bringe Loven i en saadan Skikkelse, at jeg ikke længere behøvede at tiltræde Thinget at modsætte sig den i det Hele. — Jeg udtalte tillige under den tidligere Behandling, at jeg kunde ønske under store Tilfælde, altsaa hvor en Epidemi gaar over Landet, f. Ex. en Koleræpidemi, at Overledelsen kom paa een Gaand, hvilket forekom mig nødvendigt, og at man ikke finder dette udtrykt i Lovforslaget, men jeg nævnedes tillige, at jeg ikke kunde tvivle paa, at under saadanne Omstændigheder vilde Justitsministeriet gaa til at tage en saadan Overledning i sin Gaand, og naar man tør gaa ud deraf, vil det maaske heller ikke være nødvendigt, at det udtrykkelig staar i selve Lovforslaget.

Brockenhuus-Schaaf: Det glæder mig, at det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Leth) i Dag har udtalt sig i en noget mere forjønlig Tone, end han tidligere har gjort, og han viste sig ikke derved at være saa stor en Modstander af denne Lov, som han ellers hidtil har været under hele Behandlingen i Udvalget og ogsaa her i Salen. Jeg skal blot ganske kortelig berøre nogle af de Endringsforslag, han har stillet, og hvori Udvalgets Flertal ikke er enig med ham. Der er for det Første Endringsforslaget til § 1, 2det Stykke, hvor der staar: „Derhos ere de kommunale Bestyrelser i de Kjøbstæder og Handelspladser, der ikke have nogen af Justitsministeriet stadfæstet Sundhedsvedtægt, samt i Sognekommunerne paa Landet, naar en smitsom Sygdom tages under offentlig Behandling, pligtige til enten selv eller ved et Udvalg, til hvilket Medlemmer tillige kunne vælges uden for Kommunalbestyrelsen, at bistaa de overordentlige Sundhedskommisjoner og til efter deres Anordning og under deres Veiledning at træffe de fornødne stedlige Foranstaltninger.“ Her vil det ærede Medlem have, at den hele Passus, det hele Stykke, skal gaa ud, hvorimod Flertallet i Udvalget ikke mener, at det er nødvendigt, men blot vil indskrænke det i Overensstem-

melse med de Udtalelser, som faldt her ved anden Behandling, idet der da blev sagt, at man ikke ønskede, at de kommunale Raad skulde staa i noget Underordningsforhold til Sundhedskommisjonerne eller — jeg tør vel bruge det Ord — ikke ønskede, at de skulde „parere Ordre“. Det har nu været Udvalgets Bestræbelse at afvæbne denne Indvending, og derfor have vi blot foreslaaet, at dette, de Ord skulde gaa ud, at Kommunalbestyrelsen „efter deres Anordning og under deres Veiledning“ skulde træffe Foranstaltninger, men har derimod ladet staa Udtrykket: „bistaa“, og Sundhedskommisjonerne kunne ikke faae bedre Bistand end af Sogneraadene. Det er heller ikke noget Nytt for Sogneraadenes Vedkommende, som indføres ved denne Lov. Ærede Medlemmer, der ere Sogneraadmedlemmer, eller have bestjæftiget sig med disse Anliggender, vide jo meget godt, at der staar i Landkommunallovens § 30, at „Sogneraadet skal ved de Midler, der staa til dets Raadighed, søge at forhindre Betleri og Vøsgængereri, samt iøvrigt bidrage til at fremme og opretholde god Politiorde“. Naar de have et saadant Arbejde, som der er paalagt dem, kan man egentlig sige, at hvad her forlanges af dem, kun er i Analogi dermed, og det er i alt Fald et Arbejde, som ikke er nær saa ubehageligt og anstrængende, som naar de skulle passe paa Vøsgængere og Betlere. Jeg tror ikke, at der fra den almindelige Lovgivnings Side kan siges det Mindste imod at blive staaende ved Udtrykket „bistaa“, naar blot det sker, som Udvalgets Flertal har forlangt, nemlig at dette med Anordningen skulde falde væk, idet man har ment, at saa vilde ogsaa Underordningsforholdet falde væk, og da vilde der heller ikke længer blive Tale om at „parere Ordre“. Det andet Endringsforslag, som Mindretallet har stillet, er det om de $\frac{9}{10}$ og $\frac{1}{10}$, idet der staar: „Dog skal Udgifterne til Opførelse af Baracker og Sigtende, samt til private Lokaler og ved Expropriation (i de i 1ste Stykke af § 4 nævnte Tilfælde) udredes med ni Tiendedele af Statskassen og en Tiendedel af Kommunen“. Det følger af sig selv, at naar man er Medlem af et kommunalt Raad, kan man kun finde, at dette vilde være meget behageligt — endnu behageligere vilde det være, om Staten vilde betale det Hele — men man bliver nødt til ved saadanne Leiligheder at se hen til, hvad der er Mulighed for at opnaa, idet det jo ikke kan nytte, man slaar større Brød op, end man kan bage. Det er aldeles umuligt, at vi kunne faae Staten til at betale de ni